

Arrest

nr. 288 596 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 maart 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse Pashtoun, geboren op (...)2000 te Mia Saheb en soenitische moslim. U bent afkomstig en woonde tot aan uw definitieve vertrek uit Afghanistan in het dorp Mia Saheb, district Hesarak, provincie Nangarhar.

Op 18 juni 2018 kwam de Taliban om twee uur 's nachts vragen om wapens, raketwerpers en kogels te transporteren naar Sardargan, Nawar en Miakhel, met uw ezel. Dat deed u. Twee dagen later kwamen ze terug en vroegen hetzelfde, u weigerde. Daarop viel de Taliban uw huis aan: ze gooiden handgranaten om de deur te forceren, vielen het huis binnen, schoten uw vader in zijn mond en schouder. De Taliban vertrok, u vergezelde uw vader naar het hospitaal in de stad Jalalabad. Drie dagen later keerde u terug naar uw huis en werd gearresteerd door de Taliban en naar hun gevangenis in Sardargan gebracht. De malik van uw dorp Z. onderhandelde met de Taliban over uw vrijlating en stelde zich garant. 10 dagen nadat u was gevangen genomen werd u vrijgelaten en vertrok u met uw maternale oom naar Azra, waar uw familie aan moederskant woont. Daar verborg u zich 9 maand voor de Taliban terwijl de maliks onderhandelden met de Taliban over de kwestie. Omdat er geen oplossing kon gevonden worden, vertrok u naar het buitenland. Van bij uw maternale oom in Azra, reisde u via Hesarak naar Jalalabad en daarna naar Ghazni om zo naar Iran te reizen, via Turkije reisde u naar Griekenland, Bulgarije naar Servië, Kroatië, Slovenië, Italië, via Frankrijk naar België waar u aankwam op 08/02/2020 en een verzoek tot internationale bescherming indiende op 11/02/2020.

Ter staving van uw asiërelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara (o), de taskara van uw vader (o), een verificatiebrief van de maliks uit uw dorp (o), een foto van uw vader (k) een badge van het leger en een bankkaart die zou toebehoren aan uw broer B. (o), een medisch document van het ziekenhuis van Mol (k).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gedood te worden door de Taliban nadat u gedwongen werd om wapens te transporteren. Echter slaagde u er niet in uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u niet coherent bent over uw laatste verblijfplaats. Bij DVZ verklaarde u dat u tot aan uw vertrek in februari 2019 in uw dorp in Hesarak woonde (DVZ Persoonsgegevens, vraag 10), wat u aanvankelijk tot drie keer toe bevestigde tijdens uw persoonlijk onderhoud (NPO, p. 6) om dan plots te verklaren dat u zich 9 maand schuilhield in Azra (NPO, p. 29). Dat u niet coherent bent over uw laatste verblijfplaats, die een belangrijk element in uw asiërelaas vormt, tast reeds in deze fase uw algemene geloofwaardigheid aan.

Verder legt u ook op cruciale punten incoherente verklaringen af over uw asiërelaas. Zo verklaarde u bij DVZ dat de Taliban u vroeg om wapens bij te houden en te transporteren. U weigerde waarop de Taliban u sloeg. Twee dagen later kwamen zij terug en drongen zij met geweld uw huis binnen en vielen uw familie aan (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u een andere versie van de feiten en verklaart u dat u de Taliban de eerste keer gehoorzaamde en de wapens transporteerde naar Sardargan, Nawar en Miakhel, omliggende dorpen (NPO, pp. 50-51) en dat ze twee à drie dagen later opnieuw kwamen maar u die keer weigerde waarna ze uw familie aanvielen (NPO, p. 51). Er werd bij het begin van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of u opmerkingen of correcties had bij het interview van DVZ, en u verklaarde dat de tolk het voorlas en dat alles correct was (NPO, p. 4). Deze beide versies vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen en doet ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat u er niet in slaagt om een helder beeld te scheppen over de gebeurtenissen die u zijn overkomen en de chronologie ervan, blijkt eveneens wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd om uw asiërelaas uit de doeken te doen (NPO, p. 49). U houdt het bij een vage en weinig gedetailleerde samenvatting, waarin verschillende cruciale elementen ontbreken onder andere uw gevangenschap en de tussenkomst van de maliks om u te bevrijden (NPO, p. 49). Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asiërelaas. Verder bent u niet coherent in uw verklaringen over de figuur van uw broer, diens werk en de link met de aanval van de Taliban. Vooreerst is er de vaststelling dat u bij DVZ niet heeft aangegeven dat B., van wie u verklaarde bij DVZ dat het uw broer was, voor het leger werkte (Vragenlijst vraag 3.5) en evenmin verklaarde u bij DVZ dat hij reeds lange tijd is overleden (DVZ persoonsgegevens, vraag 17 en NPO, p. 16). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt tijdens het persoonlijk onderhoud, blijft u halsstarrig vasthouden dat u het zo gezegd heeft en dat ze het u ook zo

hebben voorgelezen (NPO, p. 17) wat uiteraard niet volstaat om dit te verklaren. Gezien u verklaart dat de reden dat de Taliban u aanviel was omdat zij uw familie van spionage voor de overheid verdachtten (NPO, p. 45), is het zeer opmerkelijk dat u dit cruciale element niet zou vermelden bij het uiteenzetten van uw asielmotieven (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit doet reeds ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien is het zeer onlogisch te noemen dat de Taliban een familie die ze verdachten van spionage voor de overheid en dit reeds jarenlang (NPO, p. 50) zou vragen om wapens bij te houden of zelfs te transporteren naar hun schuilplaatsen. Dat de Taliban u zelf zou dergelijke strategische informatie zou aanreiken, lijkt erg onwaarschijnlijk. Deze ondoordachte manier van handelen van de Taliban kan dan ook niet overtuigen. Evenmin logisch is uw verklaring dat de Taliban wachtte om u te arresteren na uw terugkomst uit Jalalabad en niet onmiddellijk de avond zelf (NPO, p. 49). Dit lijkt weinig waarschijnlijk. Niet alleen had de Taliban had geen enkele zekerheid dat u zou terugkeren naar het dorp, ook is deze milde houding niet in proportie met de bestraffing van een andere dorpeling die weigerde te doen wat ze zeiden, en ter plekke meteen werd neergeschoten (NPO, p. 52). Verder kan ook uw plotse vrijlating uit de gevangenis van de Taliban, na tien dagen niet overtuigen. U werd immers door de Taliban verdacht van banden met de overheid, u had geweigerd om hun bevelen op te volgen en in de gevangenis hadden ze zelfs herhaaldelijk gedreigd dat ze u zouden afslachten (NPO, p. 54). Dat de malik hen dan ook zou kunnen overtuigen om u vrij te laten door zich garant te stellen, lijkt weinig geloofwaardig. Immers, deze malik had geen enkele band met het de Taliban (NPO, p. 35), wat de vraag doet rijzen waarom de Taliban überhaupt hem zou vertrouwen als garant van iemand die geweigerd had hun bevelen op te volgen en als spion werd gezien. Bovendien vinden we nergens in uw verklaringen elementen dat de Taliban van idee van veranderde omtrent uw medewerking. Integendeel, zelfs na 9 maand onderhandelen hielden zij voet bij stuk over het bijhouden van de wapens (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

In het licht van deze vaststellingen doet het eveneens de wenkbrauwen fronsen dat u nog 9 maand in Afghanistan kon verblijven zonder noemenswaardige problemen voor u of uw familie (NPO, pp. 53-54). Dat u zich 9 maand, waar dan ook, kon verschuilen, terwijl de ouderen trachtten de problemen tussen u en de Taliban op te lossen (NPO, p. 53), doet vermoeden dat uw medewerking voor de Taliban niet zo noodzakelijk was. Mocht dit wel het geval geweest zijn, dan kan men veronderstellen dat de Taliban u wel zou hebben weten te vinden in Azra, ze waren er immers ook aanwezig (NPO, p. 53). Dit vermoeden wordt bevestigd als we zien dat ook uw familie die in het huis bleef wonen geen verdere problemen heeft ondervonden (NPO, pp. 53-54), en in die periode niet door de Taliban werd gedwongen om wapens te bewaren of te transporteren, wat redelijkerwijs wel kan verwacht worden gezien het voor de Taliban in se om uw huis, voor de bewaring en uw ezel (NPO, p. 51), voor het transport van de wapens ging en de Taliban zich in die periode nooit wilden neerleggen bij uw weigering om hen te helpen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze vaststellingen maken dat er op geen enkele wijze nog kan geloof worden gehecht aan uw problemen met de Taliban. Op basis van het voorgaande dient te worden vastgesteld dat u uw vervolgingsvrees niet aannemelijk heeft kunnen maken en dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat met de correcties op de notities die uw advocate doorstuurde (dd. 06/05/2021) werd rekening gehouden maar dat deze niet het vermogen hebben de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Over de documenten dat u neerlegt, dient te worden gesteld dat zij niet vermogen de bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara en die van uw vader bevatten louter persoonsgegevens en bevestigen dat u de Afghaanse nationaliteit heeft, wat hier niet ter discussie staat. De verificatiebrief die u neerlegt heeft overduidelijk een gesolliciteerd karakter (zie vertaling in gehoorverslag). Gegeven de corruptiegraad in uw land, en de vaststelling uit achtergrondinfo dat documenten makkelijk vervalst kunnen worden tegen betaling, kan de authenticiteit van de inhoud van deze brief niet worden geverifieerd. Documenten moeten bovendien gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Over de badge en bankkaart van de persoon van wie u zegt dat het uw broer is, werd dient te worden vastgesteld dat deze reeds vervallen is in het jaar 2011, lang voor uw vertrek. Los van het feit dat niet kan vastgesteld worden of het hier effectief om uw broer gaat en u tegenstrijdige verklaringen over hem heeft afgelegd, dient erop gewezen te worden dat zelfs indien uw broer ooit in het leger heeft gezeten, quod non, u niet heeft aannemelijk kunnen maken dat u door zijn profiel vervolgingsfeiten kent.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 23.02.2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele

situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar

opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog

voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Eenzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 11 mei 2022 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 17 mei 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoorrecht zoals omvat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag zijnde het beginsel van non-refoulement, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst bespreekt verzoeker zijn vluchtmotieven en tracht verweerders stellingen hieromtrent te weerleggen. Aangaande zijn problemen met de taliban, betoogt verzoeker dat hij wenst op te merken dat hij zich negen dagen schuilgehouden heeft in Azra, en niet negen maanden. Hij stelt dat dit uiteraard een zeer belangrijke nuance is en dat er hier sprake moet zijn geweest van een foute vertaling. Hij beklemtoont dat hij formeel is en hij zich maar negen dagen in Azra schuilhield en geen negen maanden. Waar verweerder opmerkt dat hij incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn asielrelaas, repliceert hij te volharden in zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker stelt dat hij de eerste maal wapens heeft getransporteerd omdat hij dacht dat dit eenmalig was en hij angst had om dit te weigeren. Hij meent dat toen de taliban hem echter opnieuw vroegen hij nog meer angst kreeg gezien hij problemen zou krijgen met de toenmalige Afghaanse overheid. Hij stelt dat hij tussen twee vuren zat en niet goed wist wat hij moest doen. Verzoeker betoogt dat hij echter formeel is en volhardt in zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Voorts stelt verzoeker dat hij wenst te verklaren dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) wel degelijk verklaard heeft dat zijn broer B. reeds overleden was en dat deze voor het leger heeft gewerkt. Hij betoogt dat hij hier ook minstens een begin van bewijs heeft voorgelegd. Verzoeker meent dat het CGVS niet aantoonde dat dit niet geloofwaardig wordt geacht, waardoor hij stelt dat het profiel van zijn broer wel degelijk invloed heeft op hem bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Hij betoogt dat dit element wel degelijk beschouwd moet worden als een persoonlijke omstandigheid bij het onderzoek of verzoeker in aanmerking komt voor een beschermingsstatus onder artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Voorts stelt verzoeker dat hij werkzaam was voor de overheid in Afghanistan wat impliceert dat hij een risicoprofiel heeft bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verder betoogt verzoeker dat verweerder niet zomaar kan motiveren dat hij, omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij het leger van de voormalige

Afghaanse regering, geen risico heeft op een ernstige schending bij terugkeer omdat hij vroeger niet geïmigreerd zou zijn geweest. Hij benadrukt dat sinds de machtsovername de situatie in Afghanistan wel degelijk ernstig veranderd is, doch dat hij geen kans kreeg om een vrees hierover toe te lichten of om bijkomende informatie te verschaffen. Hij meent dat dit getuigt van weinig zorgvuldigheid in hoofde van verweerder.

Verzoeker zet verder op een theoretische wijze het recht om gehoord te worden zoals vervat in artikel 41 van het Handvest uiteen. Hij verwijst hierbij naar het feit dat hij gehoord werd op 30 maart 2021 voor de machtsovername door de taliban waardoor hij meent geen kans gekregen te hebben om bijkomende verklaringen af te leggen waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan en hierdoor artikel 41 van het Handvest geschonden wordt. Hij meent namelijk dat hij had kunnen duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gespeeld op zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker vervolgt met een bespreking van zijn profiel als 'verwesterd'. Hij wijst erop dat hij al sinds februari 2020 in België is, hij al bijna twee jaar in Europa is wat volgens de taliban bestaat uit 'ongelovige landen' en hij hierdoor bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel zou hebben. Verzoeker meent dat verweerder niet aantoonbaar hiermee rekening gehouden te hebben en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Hij stelt verder dat verweerder in de bestreden beslissing geen enkele motivering aanhaalt omtrent de situatie van terugkeerders, waardoor artikel 3 van het EVRM geschonden wordt. Hij voegt toe dat verweerder nergens aantoonbaar wat diens standpunt is over de situatie van terugkeerders en stelt hiermee een schending van de onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vast in hoofde van verweerder. Verder betoogt verzoeker op omstandige wijze dat een toekomstgerichte beoordeling gemaakt dient worden van een vrees voor vervolging. Voorts stelt hij dat zijn vrees voor de taliban gegrond is sinds de machtsovername in augustus 2021, gelet op het gebrek aan informatie over hoe de taliban afgewezen asielzoekers zullen behandelen bij een terugkeer en de uitvoering onder het 'rechtssysteem' van het taliban-regime. Hij besluit dat een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer imminent is. Voorts verwijst verzoeker naar het 'non-refoulementbeginsel' dat een kernprincipe uitmaakt in het internationale mensenrechtencontentieux en vervat zit in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag.

Vervolgens bespreekt verzoeker de subsidiaire bescherming vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op verweerders beoordeling van zijn vrees in het kader van artikel 48/4, § 2, c) en meent dat verweerder geen rekening gehouden heeft met zijn persoonlijke omstandigheden, met name het gegeven dat hij reeds twee jaar in een volgens de taliban 'niet-moslim' land verblijft, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt.

Tot slot zet verzoeker in samenhang met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, de humanitaire, socio-economische situatie uiteen in Afghanistan.

Doorheen het verzoekschrift staat verzoeker zijn betoog met een verwijzing naar 's Raads rechtspraak, persartikels, rechtsleer en algemene landeninformatie.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt er gewezen op volgende inventaris van stukken:

“3. Arrest RVV van 31/03/2022 met rolnummer 270 813 (beschikbaar op: http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a270813.an_.pdf);

4. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html ;

5. EASO COI Query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf;

6. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>;

7. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’ van juni 2021, beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2054314/Afghanistan-Westernised-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>;

8. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;

9. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf);

10. *The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>;
11. UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, August 2021, beschikbaar op <https://reporting.unhcr.org/document/223>;
12. *The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines*, beschikbaar op https://www.unhcr.org/bg/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_Voluntary-Repatriation_1996.pdf;
13. Human Rights Watch, "Taliban 'Vice' Handbook Abusive", dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>);
14. Amnesty International, "New alliance to protect human rights in Afghanistan" beschikbaar op <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/03/new-alliance-to-protect-human-rights-in-afghanistan/>
15. Persartikel Al Jazeera, beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/opinions/2021/4/26/the-eu-effortsto-repatriate-afghan-asylum-seekers-are-dangerous>;
16. World Food Program at a glance, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/wfp-glance>;
17. World Food Program Afghanistan, 17/03/2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_17%20March_FINAL.pdf;
18. Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-globalengagement-address-afghanistans.html>;
19. WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-globalengagement-address-afghanistans.html>;
20. Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough", 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>;
21. Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, beschikbaar op <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramizalakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>;
22. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>

3.2.2. Verweerder verwijst in zijn verweernota van 11 mei 2022 als bijlage naar de weblinks van volgende rapporten:

- Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van maart 2022;
- EUAA, Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022).

3.2.3. Op 17 april 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, Country guidance Afghanistan, april 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

3.2.4. Op 20 maart 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij hij volgende stukken toevoegt:

- Inschrijvingsformulier LIGO schooljaar 2020-2021, dat eveneens wordt toegevoegd (stuk 1);
- Deelcertificaat NT2 Alfa-Mondeling 2 Breakthrough persoonlijk (stuk 2);
- Bewijzen IBO cursus Magazijnier- terreinmedewerker VDAB (stuk 3);

- Deelcertificaat NT2 Alfa-Mondeling 1 Breakthrough persoonlijk (stuk 4);
- Deelcertificaat NT2 Alfa-Lees en schrijvoorwaarden 1 (stuk 5);
- Deelcertificaat NT2 Alfa- Mondeling 5 Waystage publiek (stuk 6);
- Deelcertificaat NT2 Alfa- Mondeling 5 Waystage publiek (stuk 7);
- Inschrijvingsformulieren basiseducatie (stuk 8);
- Deelcertificaat NT2 Alfa Mondeling 3 Breakthrough persoonlijk (stuk 9);
- Arbeidsovereenkomst arbeiders-onbepaalde duur-voltd (stuk 10);
- Deelcertificaat NT2 Alfa-Mondeling 6 Waystage publiek (stuk 11);
- Deelcertificaat NT2 Alfa-Mondeling 4 Breakthrough persoonlijk (stuk 12);
- Foto's van documenten van verzoekers broer in het Afghaanse leger (stuk 13).

Verzoeker verwijst verder naar volgende inventaris van stukken:

- “14. EUAA Country Guidance Note Afghanistan, January 2023, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-01/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf;
15. Arrest RvV 12 oktober 2022 met arrestnr. 278 653;
16. Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-31 December 2022 van Asylos, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=e3400d01-e5c8-474b-9473-5ea1ae009109>;
17. HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN, HUMANITARIAN PROGRAMME CYCLE 2022 ISSUED JANUARY 2022, beschikbaar op: [file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022%20(1).pdf)
18. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban's Catastrophic Year of Rule: Denial of Women's Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger, 11/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/11/afghanistan-talibans-catastrophic-yearrule?utm_source=The+New+Humanitarian&utm_campaign=5743b85028-EMAIL_CAMPAIGN_Cheat_Sheet_12_August&utm_medium=email&utm_term=0_d842d9825743b85028-75868082 89-5743b85028-75868082;
19. Human Rights Watch, Economic Causes of Afghanistan's Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban, 04/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-humanitarian-crisis#_How_serious_is_ ;
20. United States Institution of Peace, A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises, 17/08/2022, beschikbaar op: <https://www.usip.org/publications/2022/08/year-taliban-rule-afghans-face-spiraling-economic-humanitarian-crises>;
21. ECRE, Joint Statement: One year after the country's takeover by the Taliban: How did Europe welcome Afghans in need of protection', 09/09/2022, beschikbaar op: <https://ecre.org/joint-statement-one-year-after-the-countrys-takeover-by-the-taliban-how-did-europe-welcomeafghans-in-need-of-protection/>;
22. UNHCR Funding Update 2022, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/afghansituation-funding-2022>;
23. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2023, beschikbaar op: <file:///C:/Users/verst/Downloads/AFG-HNO-2023-v06.pdf> ;
24. EUAA Afghanistan: Targeting Individuals, August 2022, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanist an_Targeting_of_individuals.pdf”

3.2.5. Op 30 maart 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota waarbij hij volgende stukken toevoegt:

- Aanbevelingsbrief zaakvoerder F. D. (stuk 1);
- Aanbevelingsbrief teamleader S. v. G. (stuk 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde wapens te transporteren.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats terecht gewezen op het feit dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over zijn laatste verblijfplaats:

"Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u niet coherent bent over uw laatste verblijfplaats. Bij DVZ verklaarde u dat u tot aan uw vertrek in februari 2019 in uw dorp in Hesarak woonde (DVZ Persoonsgegevens, vraag 10), wat u aanvankelijk tot drie keer toe bevestigde tijdens uw persoonlijk onderhoud (NPO, p. 6) om dan plots te verklaren dat u zich 9 maand schuilhield in Azra (NPO, p. 29). Dat u niet coherent bent over uw laatste verblijfplaats, die een belangrijk element in uw asielaanvraag vormt, tast reeds in deze fase uw algemene geloofwaardigheid aan."

Verzoeker repliceert dat hij hierbij wenst op te merken dat hij zich negen dagen heeft schuilgehouden in Azra en geen negen maanden. Hij stelt dat dit uiteraard een zeer belangrijke nuance is en dat er hier sprake moet zijn geweest van een foute vertaling.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst.

Zo wijst de Raad erop dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en hij bij aanvang van dit gehoor aangaf de tolk goed te begrijpen (persoonlijk onderhoud, p. 3). Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker en zijn advocaat de notities

van het persoonlijk onderhoud werden toegestuurd en de advocaat van verzoeker enkele opmerkingen had - waarmee verweerder rekening hield bij het nemen van zijn bestreden beslissing- waarbij echter niet gewezen werd op de vermeende foutieve vertaling (zie administratief dossier, opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud middels een e-mail van 6 mei 2021). Zodoende kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn post factum betoog dat er sprake zou zijn van een foutieve vertaling op het CGVS. Bijkomend wijst de Raad er nog op dat verzoeker ook bij de DVZ sprak van "9 maanden". Verzoeker verklaarde op het CGVS dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed verstond en bevestigde dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen en de vertaalde kopie ervan correct was (persoonlijk onderhoud, p. 4). De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag op de dienst Vreemdelingenzaken, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekers betoog geenszins verschoont dat hij bij de DVZ verklaarde dat zijn laatste verblijfplaats in zijn dorp was zonder gewag te maken van Azra (Verklaring DVZ van 21 augustus 2020, vraag 10).

Wat betreft verzoekers incoherente verklaringen over zijn vluchtrelaas motiveert de commissaris-generaal op omstandige wijze als volgt:

"Verder legt u ook op cruciale punten incoherente verklaringen af over uw asielrelaas. Zo verklaarde u bij DVZ dat de Taliban u vroeg om wapens bij te houden en te transporteren. U weigerde waarop de Taliban u sloeg. Twee dagen later kwamen zij terug en drongen zij met geweld uw huis binnen en vielen uw familie aan (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u een andere versie van de feiten en verklaart u dat u de Taliban de eerste keer gehoorzaamde en de wapens transporteerde naar Sardargan, Nawor en Miakhel, omliggende dorpen (NPO, pp. 50-51) en dat ze twee à drie dagen later opnieuw kwamen maar u die keer weigerde waarna ze uw familie aanvielen (NPO, p. 51). Er werd bij het begin van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of u opmerkingen of correcties had bij het interview van DVZ, en u verklaarde dat de tolk het voorlas en dat alles correct was (NPO, p. 4). Deze beide versies vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen en doet ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat u er niet in slaagt om een helder beeld te scheppen over de gebeurtenissen die u zijn overkomen en de chronologie ervan, blijkt eveneens wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd om uw asielrelaas uit de doeken te doen (NPO, p. 49). U houdt het bij een vage en weinig gedetailleerde samenvatting, waarin verschillende cruciale elementen ontbreken onder andere uw gevangenschap en de tussenkomst van de maliks om u te bevrijden (NPO, p. 49). Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder bent u niet coherent in uw verklaringen over de figuur van uw broer, diens werk en de link met de aanval van de Taliban. Vooreerst is er de vaststelling dat u bij DVZ niet heeft aangegeven dat B., van wie u verklaarde bij DVZ dat het uw broer was, voor het leger werkte (Vragenlijst vraag 3.5) en evenmin verklaarde u bij DVZ dat hij reeds lange tijd is overleden (DVZ persoonsgegevens, vraag 17 en NPO, p. 16). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt tijdens het persoonlijk onderhoud, blijft u halsstarrig vasthouden dat u het zo gezegd heeft en dat ze het u ook zo hebben voorgelezen (NPO, p. 17) wat uiteraard niet volstaat om dit te verklaren. Gezien u verklaart dat de reden dat de Taliban u aanviel was omdat zij uw familie van spionage voor de overheid verdachtten (NPO, p. 45), is het zeer opmerkelijk dat u dit cruciale element niet zou vermelden bij het uiteenzetten van uw asielmotieven (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit doet reeds ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien is het zeer onlogisch te noemen dat de Taliban een familie die ze verdachten van spionage voor de overheid en dit reeds jarenlang (NPO, p. 50) zou vragen om wapens bij te houden of zelfs te transporteren naar hun schuilplaatsen. Dat de Taliban u zelf zou dergelijke strategische informatie zou aanreiken, lijkt erg onwaarschijnlijk. Deze ondoordachte manier van handelen van de Taliban kan dan ook niet overtuigen. Evenmin logisch is uw verklaring dat de Taliban wachtte om u te arresteren na uw terugkomst uit Jalalabad en niet onmiddellijk de avond zelf (NPO, p. 49). Dit lijkt weinig waarschijnlijk. Niet alleen had de Taliban had geen enkele zekerheid dat u zou terugkeren naar het dorp, ook is deze milde houding niet in proportie met de bestraffing van een andere dorpeling die weigerde te doen wat ze zeiden, en ter plekke meteen werd neergeschoten (NPO, p. 52)."

Verzoeker stelt dat hij wenst te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hij betoogt dat hij de eerste maal wapens heeft getransporteerd omdat hij dacht dat het eenmalig was en hij angst had om te weigeren. Verzoeker stelt dat toen de taliban hem echter opnieuw vroegen, hij nog meer angst kreeg gezien hij problemen met de toenmalige Afghaanse overheid zou krijgen. Hij meent dat hij tussen twee vuren zat en niet goed wist wat te doen. Verzoeker stelt dat hij echter formeel is en hij volhardt in zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Daar verzoeker louter volhardt in één versie van zijn verklaringen, brengt hij geen dienstige elementen bij die een verschoning bieden voor de hoger weergegeven incoherente verklaringen bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verder repliceert verzoeker dat hij wenst te verklaren dat hij bij de DVZ wel degelijk verklaard heeft dat zijn broer B. reeds overleden was en dat deze voor het leger heeft gewerkt. Hij stelt dat hij hier ook minstens een begin van bewijs heeft voorgelegd en het CGVS echter niet aantoonde dat zij dit niet geloofwaardig acht, waardoor het profiel van zijn broer wel degelijk invloed heeft op hem bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker beklemtoont dat zijn broer werkzaam was bij de overheid in Afghanistan wat impliceert dat hij een risicoprofiel heeft. Ter staving van zijn betoog citeert hij een fragment van de EASO Afghanistan COI van januari 2022. Tot slot repliceert verzoeker dat verweerder niet zomaar kan motiveren dat hij omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij het leger van de voormalige Afghaanse regering geen risico heeft op een ernstige schending bij terugkeer omdat hij vroeger niet gevisieerd zou zijn geweest. Hij betoogt dat sinds de machtsovername de situatie in Afghanistan wel degelijk ernstig veranderd is, doch dat hij niet de kans kreeg om een vrees hierover toe te lichten of om bijkomende informatie te verschaffen.

Verzoeker kan de correcte weigeringsmotieven in de bestreden beslissing niet weerleggen door louter te volharden in zijn verklaringen op het CGVS, de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing te bekritisieren en een fragment te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Zo biedt zijn betoog geen verschoning voor het feit dat hij bij de DVZ niet vermeldde dat zijn broer overleden was en werkzaam was voor het Afghaanse leger.

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan evenwel redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen.

Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed verstond, er alle essentiële elementen heeft kunnen weergeven en bevestigde dat deze verklaringen hem werden voorgelezen en de vertaling ervan correct was (persoonlijk onderhoud, p. 4).

De Raad herhaalt dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Bovendien stipt de Raad aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet verklaarde een vrees te koesteren voor vervolging door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger, hetgeen reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze vrees. Tot slot merkt de Raad in dit verband op dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger, (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid hetgeen in casu niet van toepassing is nu uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat de taliban op zoek zijn geweest naar zijn broer die overigens reeds jaren geleden overleden is (persoonlijk onderhoud, p. 17). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker niet verklaarde dat zijn familie actueel problemen heeft gekend of kent sinds het overlijden van deze broer omwille van diens werkzaamheden bij het Afghaanse leger. Bijgevolg kan een vrees voor vervolging omwille van het profiel van verzoekers broer niet aangenomen worden.

Wat betreft de documenten inzake de werkzaamheden van verzoekers broer kan gewezen worden op de vaststellingen hieronder aangaande de neergelegde stukken (infra).

Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op volgende terechte bevindingen betreffende verzoekers plotse vrijlating uit de gevangenis van de taliban:

“Verder kan ook uw plotse vrijlating uit de gevangenis van de Taliban, na tien dagen niet overtuigen. U werd immers door de Taliban verdacht van banden met de overheid, u had geweigerd om hun bevelen op te volgen en in de gevangenis hadden ze zelfs herhaaldelijk gedreigd dat ze u zouden afslachten (NPO,

p. 54). Dat de malik hen dan ook zou kunnen overtuigen om u vrij te laten door zich garant te stellen, lijkt weinig geloofwaardig. Immers, deze malik had geen enkele band met het de Taliban (NPO, p. 35), wat de vraag doet rijzen waarom de Taliban überhaupt hem zou vertrouwen als garant van iemand die geweigerd had hun bevelen op te volgen en als spion werd gezien. Bovendien vinden we nergens in uw verklaringen elementen dat de Taliban van idee van veranderde omtrent uw medewerking. Integendeel, zelfs na 9 maand onderhandelen hielden zij voet bij stuk over het bijhouden van de wapens (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5)."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande pertinente weigeringsmotieven tot de zijne.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

"In het licht van deze vaststellingen doet het eveneens de wenkbrauwen fronsen dat u nog 9 maand in Afghanistan kon verblijven zonder noemenswaardige problemen voor u of uw familie (NPO, pp. 53-54). Dat u zich 9 maand, waar dan ook, kon verschuilen, terwijl de ouderen trachtten de problemen tussen u en de Taliban op te lossen (NPO, p. 53), doet vermoeden dat uw medewerking voor de Taliban niet zo noodzakelijk was. Mocht dit wel het geval geweest zijn, dan kan men veronderstellen dat de Taliban u wel zou hebben weten te vinden in Azra, ze waren er immers ook aanwezig (NPO, p. 53). Dit vermoeden wordt bevestigd als we zien dat ook uw familie die in het huis bleef wonen geen verdere problemen heeft ondervonden (NPO, pp. 53-54), en in die periode niet door de Taliban werd gedwongen om wapens te bewaren of te transporteren, wat redelijkerwijs wel kan verwacht worden gezien het voor de Taliban in se om uw huis, voor de bewaring en uw ezel (NPO, p. 51), voor het transport van de wapens ging en de Taliban zich in die periode nooit wilden neerleggen bij uw weigering om hen te helpen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze vaststellingen maken dat er op geen enkele wijze nog kan geloof worden gehecht aan uw problemen met de Taliban. Op basis van het voorgaande dient te worden vastgesteld dat u uw vervolgingsvrees niet aannemelijk heeft kunnen maken en dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling."

Verzoeker laat bovenstaande terechte bevindingen ongemoeid zodat er geen afbreuk aan kan worden gedaan.

In zoverre verzoekers betoog rond zijn verklaringen over zijn laatste verblijfplaats dat hij niet negen maanden doch negen dagen heeft verbleven in Azra ook hier wordt aangevoerd, volstaat het te verwijzen naar bovenstaande vaststellingen hierover (supra).

Inzake de neergelegde documenten treedt de Raad verweerder bij waar die op omstandige wijze motiveert:

"Over de documenten dat u neerlegt, dient te worden gesteld dat zij niet vermogen de bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara en die van uw vader bevatten louter persoonsgegevens en bevestigen dat u de Afghaanse nationaliteit heeft, wat hier niet ter discussie staat. De verificatiebrief die u neerlegt heeft overduidelijk een gesolliciteerd karakter (zie vertaling in gehoorverslag). Gegeven de corruptiegraad in uw land, en de vaststelling uit achtergrondinfo dat documenten makkelijk vervalst kunnen worden tegen betaling, kan de authenticiteit van de inhoud van deze brief niet worden geverifieerd. Documenten moeten bovendien gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Over de badge en bankkaart van de persoon van wie u zegt dat het uw broer is, werd dient te worden vastgesteld dat deze reeds vervallen is in het jaar 2011, lang voor uw vertrek. Los van het feit dat niet kan vastgesteld worden of het hier effectief om uw broer gaat en u tegenstrijdige verklaringen over hem heeft afgelegd, dient erop gewezen te worden dat zelfs indien uw broer ooit in het leger heeft gezeten, quod non, u niet heeft aannemelijk kunnen maken dat u door zijn profiel vervolgingsfeiten kent."

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en formele beoordeling ervan.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 20 maart 2023 nog stukken toevoegt ter staving van de werkzaamheden van zijn broer bij het leger, moet de Raad opmerken dat deze stukken niet vergezeld zijn van enige vertaling. Bijgevolg kan de inhoud niet geverifieerd worden en kunnen deze stukken overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: het Procedurereglement) uit de debatten worden geweerd gezien er geen voor eensluidend verklaarde vertalingen voorliggen.

Bovendien werden de kopieën van de badge van zijn broer en van diens bankkaart reeds voorgelegd in het kader van verzoekers administratieve procedure en is hiermee reeds rekening gehouden door het CGVS zoals hierboven weergegeven.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.4.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de

toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the

game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Uit de loutere verwijzing naar algemene informatie, zijn verblijf van ondertussen drie jaar in België, het feit dat hij Nederlandse lessen volgt en werkzaam is in België waarbij ook twee aanbevelingsbrieven worden toegevoegd van zijn teamleader en de zaakvoerder – hetgeen lovenswaardig is – en de voormalige militaire activiteiten van zijn broer B. bij het Afghaanse leger, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn negentien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader, de maternale ooms van zijn vader, de maternale neven van zijn vader, zijn maternale tante, zijn maternale ooms, zijn broer, zijn zus en schoonbroer nog in Afghanistan wonen (persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 13, p. 16: Verklaring DVZ, punt 17). Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn familie oké is en hij zijn vader nog gesproken heeft (persoonlijk onderhoud, p. 20-21).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ 21 augustus 2020, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 5).

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota van november 2021 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

In de mate dat verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsvername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader, de maternale ooms van zijn vader, de maternale neven van zijn vader, zijn maternale tante, zijn maternale ooms, zijn broer, zijn zus en schoonbroer nog in Afghanistan wonen (persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 13, p. 16: Verklaring DVZ, punt 17). Verder verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn familie oké is en hij zijn vader twee en een half tot drie maanden geleden gesproken had (persoonlijk onderhoud, p. 20, p. 21). Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat zijn familie één halve jerib in bezit had en hijzelf hout transporteerde waarmee hij 4000 tot 5000 Afghani verdiende per maand (persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 10). Bovendien verklaarde verzoeker dat de financiële situatie van zijn familie ongeveer oké was, ze ervan konden leven en niet van iemand moesten lenen (persoonlijk onderhoud p.10, p.11). Verder verklaarde verzoeker dat de burens hen financieel hielpen en ze naast een ezel ook één koe en vier schapen hadden (persoonlijk onderhoud, p. 12).

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota van november 2021 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -

aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Daarenboven stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 3.3.4.2. dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn verblijf van twee jaar in een volgens de taliban 'niet-moslim land' en zijn vermeende gepercipieerde verwestering hierdoor.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Inzake de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals omvat in artikel 41 van het Handvest moet de Raad er vooreerst op wijzen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 maart 2021 uitvoerig werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gehoord werd vóór de machtsovername door de taliban en hij niet de kans kreeg bijkomende verklaringen af te leggen waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan en meent dat indien hij opnieuw gehoord zou geweest zijn, hij wel degelijk nieuwe verklaringen had kunnen geven waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst kan opgemerkt worden dat verweerder middels de bestreden beslissing de gewijzigde situatie in Afghanistan mee in rekening heeft gebracht en tevens in zijn aanvullende nota van 17 april 2023 de landeninformatie heeft geactualiseerd.

Verder wijst de Raad er nog op dat het gegeven dat verzoeker niet opnieuw werd gehoord hem overigens geenszins de mogelijkheid ontnaemt om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en de aan de Raad bijgebrachte stukken middels het verzoekschrift en middels de aanvullende nota's is bij huidige arrest terdege rekening gehouden (zie supra).

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Een schending van het hoorrecht zoals omvat in artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU